

Carta al més enllà

Estimada Teresa,

No et preguntaré com et trobes. Jo ja m'he fet una idea de com deu ser aquest altre món. Imagino la teva essència alliberada del cos, fluint per l'univers, envoltada de meravelloses constel·lacions que són obres d'art. Un lloc immens on només pots tenir pau i harmonia, on el temps és infinit.

Si em preguntes a mi com estic, que t'haig de dir? Tu, ja vas estar aquí vuitanta-nou anys i saps el que és, et va toca passar una guerra civil, una postguerra i moltes coses més.

Actualment, encara lluitem amb la pandèmia, ja que van venint onades i tot i que no són com la primera, ens hem d'anar protegint. Ara, també tenim una guerra a prop, Rússia ha envaït Ucraïna i tot això porta molt de patiment a l'ésser humà. Per altra banda, si veiessis els preus de la llum, com han pujat, són excessius, també el gas, i la benzina. Cada dia costa més viure.

Però, aquest és el meu món exterior. Com tu be saps, jo tinc un petit món per mi. Un món on puc trobar felicitat.

Aquest any Teresa, havies d'haver vist a la tardor l'auró de la darrera casa del passeig de les Moreres, allò va ser un regal del cel, els seus colors: grocs, amarronats, vermellosos, et commovien l'ànima. Fins que se'n va despullar, jo cada dia el passava a contemplar, uffff, que fàcil és ser feliç. Després va arribar l'hivern i he anat cada dissabte a caminar amb els amics, ja ho sap, sis del matí en peu. És un plaer passejar pel bosc ben acompanyat, i en acabat un bon esmorzar de forquilla i sobretaula. Agraïxo tant a l'Univers tot això que em dona! Ara ja ha arribat la primavera, i saps? Estic recollint les primeres faves,

aquelles que tant t'agradaven, i penso amb tu.

A mesura que em passen els anys cada vegada gaudeixo més de les coses, les visc d'una manera més intensa.

Però Teresa, el motiu descriure't és un altre, em vull acomiadar de tu. L'any passat va ser impossible. Quin desastre! Quin horror! No sap quant de temps vaig tenir el cor destrossat, fins que vaig entendre que les coses no són com volem sinó que són com són.

Recordo que vas marxar a l'hospital, el teu cor cansat començava a fallar, però va ser en un moment fatídic: estaven amb pandèmia. Vas haver de marxar sola en l'ambulància, el cap d'una setmana et donaven l'alta. Em vas trucar, que pujo, que pujo em vas dir. Tot era alegria, però no, tot es va girar. L'endemà una nova trucada, aquesta va ser trista, molt trista. T'havien posat en quarantena per la Covid. En la teva trucada em deies la solitud que senties, les ganes que tenies que ens veiéssim i ens abraçéssim. Et sentia plorar i això em dolia en l'ànima. Després va venir l'última trucada, em deies que t'havies contagiats i que et trobaves molt malament, molt trista i molt sola. L'endemà la teva neboda em va trucar, ens havies deixat.

Ho vaig patir molt, molt. No va ser mort, no, era quan em posava en el teu lloc i imaginava la teva solitud, sense ningú a qui mira ni agafa la mà, això és el que em destrossava. Ara ha passat gairebé un any i em vull acomiadar de tu com sempre fèiem.

¿Recordes quan et demanava si et podia llegir un escrit meu abans de marxar de casa teva perquè em diguessis si et semblava bé? I tu em responies, anem!, anem a la cuina. Llavors seies a la cadira i m'escoltaves amb atenció, a vegades fins i tot t'emocionaves. Després jo ja marxava.

Doncs avui, et vull tornar a demanar que escoltis el meu escrit i així ens acomiadarem com sempre fèiem. Li he posat per títol sensacions.

Sensacions

Una mà acarona una altra mà

Passeja lliscant braç, coll, llavis.

La respiració s'agita, s'accelera, es descontrola.

L'essència és envaïda per un immens goig

El món desapareix, només: univers, llum, amor.

Els ulls regalimen llàgrimes, i un plor desbocat mostra la felicitat.

Postdata : sempre et recordaré

Violeta

Lema: Carta al més enllà

Pseudònim: Violeta

Edat: 61

Grup: F